

туй обѣщаніе и подирѣ малко врѣме умрѣ. Князь Любко плака много по баща си; защото го обичаше сѣрдечно и далѣ бы былѣ сичкото си царство, сичкото злато и сѣбѣро, ако можеше да го оздрави и да го не грабне смъртната орисница. Два дни подирѣ смъртътъ на добрия царь, Любко като лѣжеше, яви му ся Кандита и му каза: „Азѣ съмь ся обѣщала на баща ти за да ти бѣдѣ пріятелка, и за да одържѣ думѣтъ си, дойдохѣ да ти поклонѣ юдинѣ дарѣ.“ Въ сѣщото врѣме тя тури на Любковиятъ пѣрстѣ юдинѣ малкѣ златенѣ пѣрстенѣ и му рѣче: „Пазете добрѣ този пѣрстенѣ, който е по-сѣпоцѣнѣ и отѣ діамандененѣтъ; секога когато быхте сторили нѣкое лошо дѣло, той ще вѣ побоцка по пѣрста, но ако при боцканіето му, быхте слѣдвали пакѣ вашето лошо дѣло, тогава, знайте, че ще загубите пріятелството ми и щѣ ви постана непріятелка.“ Като изрѣчѣ тѣзи думѣ изчезна, и остави Любко твърдѣ удивленѣ. Той бѣше за нѣколко врѣме толко разуменѣ, щото пѣрстенѣтъ го никога не боцкаше и народѣтъ бѣше отѣ него толко благодаренѣ, щото почнахѣ да го назоваваѣтъ благополучный Любко. Подирѣ малко той излѣзе на ловѣ и неулови нищо, което го направи да ся разсѣрди много, и тогава му ся стори, че пѣрстенѣтъ го боцна малко по пѣрста, но като не послѣдува да го боцка, той недаде вниманіе. Като влѣзе въ одаѣтъ си, притѣрѣя при него малкото му кученце Биби; то скачаше за да го помилкува, но той му извика: „Махни ся, че съмь сѣрдитѣ и неискамы твойтѣ милкуванія.“ Горкото кученце, което го не послуша, тѣрзаше дрѣхѣтъ му за да го одѣлжи най малко поне да го поглѣдне. Туй нѣщо обезпокои Любка и го ритна. Въ сѣщѣтъ минутѣ пѣрстенѣтъ го